

fra de Herrers Side. Jeg har spurgt det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg): Vil De sige: Bort med Forslaget af 1908, leve Forslaget af 1903! Det ærede Medlem svarer: Jeg vil ikke have de to Forslag stillede op ved Siden af hinanden, det, jeg vil, er at sammenligne det Forslag, Folketinget senere vedtog, med det foreliggende. Men jeg maa minde de Herrer om Stillingen i 1903, da det ærede Medlem fra Sorø erklærede, at det var saa stort, saa godt, saa frisindet, saa udmærket i enhver Henseende, at man ikke ønskede at ændre en Tøddel deri, og da de Herrer Socialdemokrater erklærede: Vi ville ikke tillade Ændringsforslag dertil, vi ville ikke gøre det fjerneste, der kan paadrage os Skin af at lægge denne Sag Hindringer i Vejen. Jeg siger: De Herrer, der stillede sig saaledes overfor Forslaget af 1903, staa overfor det Spørgsmaal — og det slippe de ikke fra —: Ville De foretrække dette Forslag af 1903 fremfor det foreliggende Forslag af 1908, som De bekæmpe saa energisk? Det ville De ikke, De vove ikke den Paastand — derom er jeg overbevist. Men det er Kærnen i Sagen.

Saaledes er Stillingen, men ikke desto mindre have de ærede Herrer, det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg) og det ærede Medlem fra Sorø (Poul Christensen), rettet de heftigste Angreb — som vi nu paa ny vare Vidne til for det ærede førstnævnte Medlems Vedkommende — paa dette Forslag. Egentlig overrasket over deres Optræden er jeg ikke bleven, jeg kender jo de Herrer, jeg kender deres Metode, deres Agitation, navnlig siden 1905. Men alligevel, de Herrer have overtruffet mine Forventninger i Henseende til at kunne gøre Opposition. Jeg havde ikke tænkt mig det muligt, at en Folketingsmand vilde staa frem her og offentlig her i Tinget overfor Landet erklære: Denne Sags Gennemførelse er det store Nederlag for Demokratiet, medens Sagen og Sandheden er, at det er det store, det største Fremskridt, som er naaet siden 1849 i vort Land! Det er saa ubestridelig rigtigt, saa indlysende sandt, at enhver nok saa højstemt Deklamation ikke kan overdøve eller overskygge det.

Heller ikke havde jeg ventet mig, at man med Forslaget foran sig vilde fastholde den mærkværdige Paastand fra Finanslovens første Behandling, at her forraadtes Husmændene af Gaardmændene, medens Sagen og Sandheden er den, at her stilles Gaardmænd og Husmænd lige ved hinandens

Side, den ene med lige Ret overfor den anden.

Derimod havde jeg nok kunnet gøre Regning paa, at de vilde vove denne raske lille Tilsnigelse at sige, at her foreslaa Venstremænd privilegeret Valgret — vel at mærke „foreslaa“ i Betydning af „indføre“. Men Sagen og Sandheden er den, at vi rense den privilegerede Valgret ud ved Byraads-, Ligningskommissions- og Sogneraadsvalgene, og at vi trænge den privilegerede Valgret tilbage ved Amtsraadsvalgene. Denne Sandhed er saa uomstødelig, at det er ganske mærkeligt, at man vil vove den anden Paastand, at her komme vi og foreslaa — „foreslaa“ i Betydning af „indføre“ — privilegeret Valgret. Vi hørte før den ganske forbløffende Paastand af det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg), at det, der sker, er, at man tillægger 1,100 Gods-ejere mere Indflydelse end 1,100 Kommuner. Men ved det ærede Medlem da ikke, at han overdriver, overdriver i en saadan Grad, at enhver Imødegaelse er ganske overflødig?

Jeg gentager: Egentlig overrasket ved de Herrers Agitation er jeg ikke bleven. Men der er noget andet, der har overrasket mig under denne Forhandling, og det er de Herrers Afstemning ved Sagens anden Behandling, navnlig over et enkelt Punkt, nemlig § 1. Jeg maa sige, at denne Episode, denne Afstemning, vil hævde sig en absolut enestaaende Plads i vort politiske Livs Historie. Den burde have været foretagen ved Navneoppraab, hvis nogen havde kunnet forudse, at der virkelig var Demokrater, der vilde have forlangt Afstemning over dette Forslags § 1 og derefter stemme imod den — stemme imod § 1, der instituerer lige og almindelig Valgret for Mænd og Kvinder, for rige og fattige til Borgerrepræsentation, Ligningskommissioner, Byraad og Sogneraad! At de Herrer stemte imod Amtsraadsparagraffen, § 23, det kan lade sig høre. Ud fra den Betragtning, at man siger: Naar vi ikke kunne faa Amtsraadet til Punkt og Prikke, som vi selv ville det, saa er Amtsraadet en overflødig Institution, og saa væk med det, ud fra den Betragtning kan det lade sig høre, men det kan i Sandhed ikke lade sig høre, naar man sammenligner de Amtsraad, der blive efter dette Forslag, med de Amtsraad, vi nu have, saa er det et dristigt Stykke Arbejde af Venstremænd og Socialdemokrater at stemme imod det Forslag til Amtsraad, der foreligger i dette Forslag. Dog, det lader sig